

[Lone Dybkjær]

Andersen ikke skelner mellem højre og venstre. Det er netop det, der er problemet i sagen.

Så skal jeg til hr. Kalnæs sige, at jeg synes egentlig ikke, at det er nogen særlig fair betragtning. I betragtning af at det samarbejde omkring energipolitikken, SF og RV og socialdemokratiet har haft i en lang årrække, er det ikke fair at sige, at vi ikke har noget at have offentlige engagementer i. Jeg tror også, at hr. Kalnæs ved nærmere eftertanke vil kunne se, at jeg har ret. Jeg prøvede at sige, at det altså ikke er alle offentlige engagementer, vi synes er gode, bl.a. fordi den private side ikke er god nok – det er dog et ærligt argument – måske fordi vi syntes, at den private side ikke var stærk nok, og måske fordi vi havde nogle betænkeligheder ved netop det samarbejde, og det kunne såmænd være snævert privat, som jeg sagde. Det udelukker ikke, at man senere hen kan finde andre veje. Der har bare ikke været nogen. Vi mener i denne sammenhæng, at det må være D.O.N.G., der kommer med udspillet, men også, at vi må have lov til at sige nej, og så må D.O.N.G. komme med nogle nye udspil. Det mener jeg må være vores politiske opgave i denne sammenhæng.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Vi er så tilbage til talerrækken.

Waldorff (VS):

Der er bestemt ikke de store visioner i denne energiredegørelse, men det skal det jo heller ikke være, for noget af det første, energiministeren overhovedet sagde, var, at jo mindre der blev sagt og skrevet om energipolitikken, efter at der var skiftet energiminister, jo bedre var det.

Det, der er problemet med denne energiredegørelse, både det, der står der, og det, der ikke står der, er, at man får indtrykket af, at det ikke bare drejer sig om at sige og skrive så lidt som muligt, men at det også drejer sig om at gøre så lidt som muligt. Det, der er det særlig store problem, er, at denne laden stå til tilsyneladende godt kan kombineres med, at regeringen – somme tider i det ret stille – drejer energipolitikken i en stadig mere konservativ retning. At man har fastholdt den samme hovedmålsætning om den flerstrengede energiforsyning med de lavest mulige om-

kostninger og alt det dér, siger i og for sig ikke andet, end at den målsætning er præcis så udflydende, som vi altid har sagt, og lige så lidt forpligtende. Det kan man selvfølgelig ikke bare klandre den nuværende regering for.

Det, der generelt står tilbage, er, at vi med hensyn til forsyningssikkerhed og selvstændig, langsigtet energiplanlægning stadig væk er en bananrepublik. 10 år efter den første oliekrise har Danmark en årlig brændselsimport på 90 pct. 90 pct. af vores energiforbrug bygger på importerede brændsler! Det er altså situationen 10 år efter, at man begyndte at tale om, at nu måtte vi sikre os selvforsyning og opdyrke egne energikilder.

Det, der springer mest i øjnene efter alle de mange års energidiskussioner, er, at udbygningen af den vedvarende energi stadig væk ingenting fylder i den danske strategi for selvforsyning. Vi har fået det problem til med den nye regering, at oliesektoren, jeg vil ikke sige, at den er gået i stå, men at den overhovedet ikke ser ud til at blive udbygget i den takt, det kunne lade sig gøre, og som det burde lade sig gøre.

Hvad vil regeringen så gøre ved det? Alle er enige om, at den vedvarende energi står svagere i dag. Der er stadig væk projekter i gang, men den står svagere, ikke mindst på grund af stagnationen i oliepriserne. Alligevel indeholder redegørelsen fra energiministeren ikke en eneste konkret idé til, hvordan man kan sikre en udbygning af den vedvarende energi. Jeg synes, det er meget svagt, at energiministeren tror, at han kan hælde sig op ad projekter og vedtagelser, som er foretaget for lang tiden siden, og bare lade dem køre videre, fordi de radikale nu ikke ville være med til at skære ned på de forskellige tilskud til vedvarende energi – bare lade det køre videre og lade, som om den nuværende regering for alvor mener noget med udbygningen af den vedvarende energi!

Det bliver i virkeligheden ved en besværgelse om, at regeringen synes godt om styrkelse af vindteknologien og de eksportmuligheder, der er dér, men ellers er det meget vagt. Den tale om område 4, der er, og de ønsker om lokale afgørelser, man har, bl.a. om kollektive anlæg, bliver undermineret dels af, hvordan virkeligheden ser ud i øjeblikket på det vedvarende energiområde, dels af, at regeringen fastslår, også i redegørelsen,